

Ζητήματα καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις, ἀς ἐκιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 30 Μαρτίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΔ'. Ἀριθ. 309 Τμῆ Φύλλον Δοχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Η.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ἀπὸ Ἀρχιεπίσκοπος Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίως δραχ. 50
Ἐξωνεμεικτῶς : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίως δολ. 4

"ΧΑΙΡΕ ΔΙ' ἩΣ ΕΝΕΔΥΘΗΜΕΝ ΔΟΞΑΝ,"

Μεταξὺ τῶν κατανυκτικωτέρων ἀκολουθιῶν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι οἱ χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας. Ἡ ἀκολουθία αὕτη δίδει τὸν τόνον τοῦ τρυφεροῦ συναισθηματισμοῦ εἰς τὴν αὐστηρὰν περίοδον τῆς Νηστείας. Ἐκ παραλλήλου ὑπενθυμίζει εἰς τὸν Ὁρθόδοξον τὴν ἀνεκτίμητον συμβολὴν τῆς ὁπεράγνου Κόρης εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία συνήνωσε τοιοιτοτρόπως τὸν Λυτρωτὴν μὲ τὸ πρόσωπον τῆς Θεομήτορος καὶ ἐπλούτισε τὰ βῶματα τοῦ πιστοῦ μὲ ὄλας τὰς μορφὰς τῶν ὑψηλῶν καὶ θείων νοημάτων, ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος καὶ παθόντος Θεοῦ.

Χωρὶς τὴν ἀκολουθίαν τῶν χαιρετισμῶν, χωρὶς τὴν παρουσίαν τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ περίοδος αὕτη θὰ διετῆρει μὲν ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας τῆς Ἀγάπης, ὅλην τὴν φρικτὴν κατάπληξιν τοῦ Γολγοθᾶ, δὲν θὰ ἤγγιζε ὅμως τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μὲ τὴν ἀπαλότητα τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος. Τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας μεσολαβεῖ εὐεργετικῶς μεταξὺ τοῦ ἀπολύτου μεγαλείου τῆς Θεότητος καὶ τῆς συντριβούσης ἀθλιότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μεσολάβησις αὕτη καθιστᾷ πραγματικὴν τὴν δύναμιν τῆς Ἀγάπης, δίδει συγκεκριμένον περιεχόμενον εἰς τὴν Ἐλπίδα, ἐξασφαλίζει τὴν γέφυραν τῆς συγκαταβάσεως.

Ἀπὸ αὐτὰς τὰς σκέψεις, μὲ αὐτὰ τὰ συναισθήματα εἶναι διηνησιμὸς ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος καὶ ἡ καθ' ἐκάστην Παρασκευὴν ἀνάγνω-

σις τῶν χαιρετισμῶν πλημμυρίζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὄχι μὲ καταπληρῶσον δέος, ἀλλὰ μὲ στοργικὴν τρυφερότητα. Ἐκάστη λέξις τῶν χαιρετισμῶν, ἐκάστη εἰκὼν, ἐκάστη στροφή εἶναι τόσον ἐπιμελῶς ἐπιλεγεμένη, ὥστε νὰ ἤχη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὡς παναρμόδιον ὄργανον, ὡς ἀγγελικὴ κιθάρα, ἀνακρουομένη ἀπὸ οὐράνια Χερουβίμ.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ βιώματος αὐτοῦ (αὐτὸ θὰ πῇ Ὁρθοδοξία) καὶ τῆς διδασκαλίας, ὁ ἀκάθιστος Ὕμνος, οἱ κατανυκτικοὶ χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας ἐκφράζουν παραστατικώτατα τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπιβίωσιν μιᾶς φυλῆς, ἥτις ἔθεσε ἐαυτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Θεομήτορος. Μὲ τὴν ἰδίαν μουσικὴν, μὲ τὰς ἰδίας λέξεις ἀνεγινώσκοντο οἱ χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας, ὅταν «ὄλα τ' ἄσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκων' ἡ σκλαβιά». Ὅποια δάκρυα θὰ ἀνέβλυζον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἑλληνίδων μητέρων, τῶν Ἑλληνίδων νεανίδων, ὅταν ὁ γεροντάκος ἱερεὺς ἔλεγε : «Τεῖχος εἰ τῶν Παρθένων, Θεοτόκε Παρθέने». Ποῖα ἀναπτέρωσις φρονήματος, ποῖα ἄνοιξις ἐλπίδων θὰ παρετηροῦντο εἰς τὴν καρδίαν τῶν ραγιαδῶν, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἐγκωμιάζων τὴν Παναγίαν θὰ ἔλεγε : «Χαῖρε δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια, χαῖρε δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι».

Ἀποτελοῦν λοιπὸν οἱ χαιρετισμοὶ τὸν ἀκατάλυτον σύνδεσμον μὲ τὸ παρελθόν, τὴν παρουσίαν τῆς ἱστορίας ἐν τῷ παρόντι.

Δὲν πρέπει νὰ εὐρεθῇ ψυχὴ ἀσυγκίνητος. Δὲν πρέπει νὰ μὴ ἐκτιμῇ ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλ-

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

«Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ
μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις»

Πολλῶν εἰδῶν πειθαρχίαι ἀναγράφονται εἰς τοὺς διαφόρους κώδικας ἡθικῆς καὶ Δικαίου. Στρατιωτικὴ πειθαρχία, κομματικὴ, σωματειακὴ κ.τ.λ. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς πειθαρχίας αὐτῆς ἀναφέρονται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀτόμου νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Ἀρχηγοῦ ἢ τῆς Ὁμάδος Διοικησεως.

Ἐν τινι μέτρῳ εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἀναγκαῖα ἡ τοιαύτη πειθαρχία ὑπὲρ αὐτὴν ὅμως ὑπάρχει ἡ ἐσωτερικὴ πειθαρχία, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιβάλλουν κανονισμοὶ καὶ καταστατικά, ἀλλὰ ἐμπνέει ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ αὐτὴ ἡ πειθαρχία εἶναι τὸ θεμέλιον τοῦ ἡθικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου τοῦ Χριστιανοῦ.

Νὰ ἐναρμονίζω τὴν βούλησίν μου μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐσωτερικῆς πειθαρχίας. Νὰ ἐκτελῶ κατὰ τὴν νὰ ἀποφεύγω κατὰ οὐχὶ ἐκ προσδοκίας κέρδους ἢ φόβου τιμωρίας, ἀλλ' ἐξ ἀγνῆς ἀγάπης πρὸς μίαν ἀνωτέραν ἐπιταγὴν, στηριζομένην ἢ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἢ τὴν Παράδοσιν ἢ τὸ Πνεῦμα ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄνευ αὐτῆς τῆς πειθαρχίας, ἡ ἄλλη, ἡ ἐξωτερικὴ μεταβάλλεται εἰς μίαν ἐπαχθὴ ὑποταγὴν, εἰς μίαν δουλικὴν συμπεριφορὰν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποτινάξω ὡς ἐνοχλητικὴν.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὅμως πειθαρχία παρουσιάζεται εἰς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐξαγνισθῇ εἰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι μετεβλήθησαν εἰς χώρους παρουσίας τῆς Παναγίας Τριάδος εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κατευθύνονται εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀπὸ τὸν ὕψηλόν καὶ θεῖον ἔρωτα πρὸς τὸ ἰδανικόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη κυρώσεων καὶ ἀπειλῶν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον, διότι ἔχει τὴν ἡθικὴν δύναμιν νὰ διαισθάνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πειθαρχῇ εἰς αὐτό.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶναι καρπὸς μιᾶς ἀνωτέρας πνευματικότητος (ὅχι γραμματικῆς μορφώσεως).

Δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν τὴν παντὸς εἶδους ἰσχυρογνωμοσύνην, τὸ πείσμα, τὸν ἐμπορικὸν ἐτισιδελισμόν, ἅτινα ὁδηγοῦν μερικὰ ἄτομα εἰς διάστασιν καὶ ἀντίθεσιν, ἄνευ λόγου, πρὸς τὸ περιβάλλον τους.

Βεβαίως ὅταν ὑπάρχῃ ἀπογεγυμνωμένη αἵρεσις, ὅταν ἀναδίδεται ἡ δυσωσμία βρώσης ἀνηθικότητος καὶ διαφθορᾶς, τότε μὲ γνώμονα τὴν συνείδησίν

λην τὴν ὥραιαν πλοκὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ὁ ψυχικὸς ἐξευγενισμός καὶ ἐξωραίζεται ἀπὸ τὴν παρθενικὴν Ἀγάπην τῆς Θεομήτορος ἡ καρδία διὰ νὰ προσκυνησῇ τὰ πανάχρονα Πάθη τοῦ Λυτρωτοῦ.

Ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὴν πηγὴν τῆς τε ψυχικῆς ἀλλὰ καὶ ἐθνικῆς Δόξης, τὴν Παναγίαν, ἃς ἀναφανώσωμεν ἐν συγκινήσει καὶ εὐγνωμοσύνῃ: «Χαῖρε δι' ἧς ἐνεδόθημεν Δόξαν».

μὴν καὶ πειθαρχῶν εἰς τὸν Θεόν, θὰ διαστείλω τὸν ἑαυτὸν μου καὶ θὰ διαχωρίσω τὰς εὐθύνas μου.

Εἶναι ὅμως πρᾶξις αὐτόχρημα σατανικὴ, εἶναι γεγονόςς προδίδον ἡθικὴν κρίσιν νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κύκλον μου, νὰ ἀδιαφορῶ, νὰ ἀσπῶ πολεμικὴν μόνον καὶ μόνον διότι συναντῶ μίαν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν, σύμφυτον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐγὼ φαρισαϊκῶς νὰ κομπάζω καὶ νὰ καυχήσιολογῶ, ὅτι ἐκπροσωπῶ ἀποκλειστικῶς τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθόν, τὸ ἡθικόν!

Ἡ ἐσωτερικὴ πειθαρχία δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσηιν μὲ τὴν φιλονεικίαν μερικῶν ἀτόμων, ἅτινα, ἐφ' ὅσον μὲν ἔχουν τὰς εὐθύνas μιᾶς ἐξουσίας ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑποταγὴν καὶ πειθαρχίαν, ὅταν ὅμως εὐρίσκονται ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς ἐξουσίας ὑποκρίνονται τοὺς ἀναμαρτήτους τιμητάς, τοὺς ἀγίους θεματοφύλακας, τοὺς σοφοὺς ἡγέτας, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀνταρσίαν των, τὴν ἐπανάστασιν των.

Δι' αὐτὸ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας περιεφρούρησαν διὰ σοβαρῶν κυρώσεων τὸ κύρος τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας καὶ παρέδωκαν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάμνητα πάντα φαιδρὸν Ναπολέοντα, ὅστις θὰ ὑψώσῃ ἑαυτὸν κατὰ τῆς νομίμου ἀρχῆς, διότι δὴθεν δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν τακτικὴν τῆς

Δι' αὐτὸ δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ τοποτηρητοῦ ἀπὸ τὸν κληρικόν, τῆς μονῆς ἀπὸ τὸν ὑποτακτικόν, παρεκτὸς λόγου κατεγνωσμένης αἵρέσεως ἢ ἀποδεδειγμένου κινδύνου ψυχικῆς ἀπωλείας.

Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν διαπνεομένων ἀπὸ ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν Χριστιανῶν εἶναι ἡ ταπεινώσις, ἡ ἀπλότης τῶν αἰσθημάτων, τὸ πνεῦμα τῆς κατὰ Θεὸν ὑποταγῆς, κατὰ τὸ αἰώνιον καὶ ἀθάνατον παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ἐταπεινώσε ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβὼν καὶ ὑποστὰς σταυρικὸν θάνατον.

Ἡ ἐσωτερικὴ πειθαρχία, ὡς βεβαιότης στηριζομένη εἰς πληροφориάν τῆς χάριτος, κατὰ τὸ «καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι», συνιστᾷ κατάστασιν τῶν ὁλίγων καθαρῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται μετὰ τοῦ Παύλου νὰ διαβεβαιώσων «Χριστῷ συνεσταύρωμαι» ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Τοιαῦτα ὅμως πνεύματα εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν εἶναι τόσον σπάνια, ὅσον τὸ χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὸ πορτοφόλι τοῦ ἐλαίτου.

Διὰ τὴν Διότι οἱ ἀνθρώποι δὲν φροντίζουν νὰ ζήσουν κατὰ Χριστόν, ἀλλὰ ἐπιδιώκουν τὴν ὑποχρεώσιν τὸν Χριστὸν νὰ ἐμφανίζεται ὡς πρότυπον τῆς ζωῆς των, διὰ νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἀταξίαν των καὶ τὴν κοσμικότητά των.

Προσοχὴ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κηρύσσοντας εὐσέβειαν, ἀλλὰ ξένους πρὸς τὴν δύναμιν αὐτῆς.

Ἀπλὲ καὶ ἅγιε διὰ τὴν ἀπλότητά Σου, Χριστιανέ μου, μέσῳ παγίδων πολλῶν διαβαίνει. Πρόσεξε. Ἀναζητήσε τὸ τέλει ν, τὸ ὀρθόν, τὸ ἡθικόν εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, τῶν πατερικῶν παραδειγμάτων. Λέγε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν διψῶσαν τὴν τελειότητα ψυχὴν Σου «εἰς τὰ ὄρη, ψυχὴ, ἀρθῶμεν» δθεν ἡ τελειότης τοῦ Σωτῆρος καὶ

• **Ἡ Στῆλη τῶν νέων**

ΜΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΟΧ.

Εἰς τῶν βασικῶν παραγόντων ἐπιβιώσεως παν τὸς ἀγῶνος, (καὶ διὰ τῆς λέξεως ἀγὼν ἐννοοῦμεν τὴν ἐπὶ σημαντικὸν συνήθως χρονικὸν διάστημα καταβολῆν προσπάθειων πρὸς ἐπίτευξιν ἑνὸς σκοποῦ,) εἶναι ἡ διαρκὴς ἀνανέωσις τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος ἐμφύχου ὕλικου.

Ὁφείλει δηλαδὴ πρωτίστως πᾶσα ὁμάς ἀνθρώπων, ἥτις ἀναλαμβάνει ἀγῶνα, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπ'ἀνδρῶσιν τῶν ἐκάστοτε χηρηνουσῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διεξαγωγῆς αὐτοῦ, θέσεων διὰ νέων μαχητῶν, ἱκανῶν νὰ συνεχίσωσι τοῦτον μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμειώτου ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὡς καὶ οἱ προκατόχοι.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνωτέρω βασικὴν προϋπόθεσιν, ὠρισμένοι νέοι ἐξ ἡμῶν, ἀνέλαβον νὰ συνεχίσουν τὴν εὐγενὴν παράδοσιν ἣν ἐδημιούργησαν οἱ παλαιότεροι διὰ τῆς συμπτύξεως τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνωσις Νέων Γνησίων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν» τῆς Ἑλλάδος» συλλόγου, ὅστις κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπέδειξεν δραστὴν θαυμαστὴν καὶ θεάρεστον λαμπρύνουσαν τὴν γενικώτεραν κατὰ τῶν καινοτομιῶν ἀναληφθεῖσαν μάχην.

Οἱ ὡς ἄνω νέοι διὰ καταλλήλων ἐνεργειῶν ἐπέτυχον τὸν πολλαπλῆς αἰασμὸν τῆς μικρᾶς ταύτης κινήσεως καὶ ἀποκτήσαντες ἱκανὸν ἀριθμὸν μελῶν ἀνεδιοργάνωσαν ταύτην, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρουσιάζεται σήμερον μιᾷ ἰσχυρᾷ μειονότητι, ἐν συγκρίσει βέβαια πρὸς τὴν πληθῶραν τῶν εἰς παντοειδῆ ἀλλότρια πρὸς τὴν ζείδωρον χριστιανικὴν θρησκείαν ἀσχολουμένων ὁμιλικῶν μας, ἱκανὴ νὰ ἀποβῇ ὁ πυρὴν μιᾶς πλατυτέρας ἀναδημιουργίας καὶ ἀναμορφώσεως, ἂν ὅχι τῶν πάντων, τοῦλάχιστον τῶν πλείστων ἐκ τῶν κακῶς κειμένων.

Σκοποὶ τῆς ἐνώσεως εἶναι ἅφ' ἑνὸς μὲν, ὡς προβλέπει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ἡ περιφρουρησις τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῶν δογμάτων καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῆς παραδόσεων καθὼς καὶ ἡ καταπολέμησις πάσης αἱρέσεως, καινοτομίας καὶ πλάνης, ἅφ' ἑτέρου δὲ ἡ μόρφωσις στελεχῶν ἐντὸς

τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ ἀνδρὸς ἐπιλάμπει.

Τὸν κληρικὸν νὰ τὸν σέβεται, τὸν λαϊκὸν νὰ τὸν ἀγαπᾷς Μὴ θελήσῃς ὅμως νὰ τοὺς κάνῃς «ἀρχηγούς» Σου. Ἐνὺς εἶναι ὁ ἀθάνατος Ἀρχηγός Σου, ὁ Ἰησοῦς καὶ εἰς ἕνα μοναδικὸν χώρον συναντᾷ τοὺς ὁπαδούς Του, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀς φροντίσωμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τῆς μελέτης, τῆς προευχῆς, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, τῆς ἀσκήσεως, νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν καὶ μαζὺ με αὐτὴν τὴν πραότητα, τὴν γλυκύτητα τῶν τρόπων, τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμόν.

τῶν χριστιανικῶν πλαισίων διὰ τὴν τε ἀτομικὴν αὐτῶν τελείωσιν καὶ τὴν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου βελτίωσιν καὶ προαγωγήν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ ἀνωτέρω ὥραϊα μὲν εἰσὶ ἐν τῇ θεωρίᾳ εὐρίσκουσι ὅμως ἐν τῇ πράξει ἐξαιρετικὰς δυσχερείας καὶ καθίστανται δυσεφάρμοστα. Ἡμεῖς ὅμως, ὡς νέοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν εὐθύνην ἣν ἀναλαμβάνομεν καὶ βασιζόμενοι εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ μαχητικὸν τῆς ἡλικίας μας, κυρίως δὲ εἰς τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν συμπαράστασιν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, μέλη τοῦ ὁποῦ ἀποτελοῦμεν, θέλομεν χωρήσει εἰς τὸ ἔργον μας, ὑπερπηδῶντες τὰ τυχόν ἐμπόδια, θεῖα βοήθεια, καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ Ὑψιστος, πρὸς δόξαν τοῦ Ὁποῦ αἱ ἐνέργειαι καὶ πράξεις μας ἀποβλέπουσιν, θέλει ἐπιβλέψει ἐφ' ἡμῶν καὶ εὐλογήσει τὴν μικρὰν ταύτην ἀμπελον.

Οὕτω ἀρχὴν ποιῶντες τοῦ ἀγῶνος μας, ἐν πνεύματι ἀγάπης ἐξελέξαμεν τὸ πρῶτον διοικητικὸν συμβούλιον, ὃπερ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κάτωθι:

Πρόεδρος Ι. Ραπτόπουλος
Ἀντιπρόεδρος Σ. Βερόπουλος
Γεν. Γραμματεὺς Γ. Κουκουλάκης
Ταμίας Ι. Μικρογιάννης
Εἰδ. Γραμματεὺς Ι. Κιούσης
Ἐφορος Γ. Γκογκόπουλος
Σύμβουλοι Δ. Ἀδαμόπουλος
Ε. Πριμάλης
Π. Σταυρίτης

Οἱ ἐκλεγέντες ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη ἣν ἐπέδειξαν οἱ ὑπόλοιποι νέοι ψηφίζοντες τὰ πρόσωπα αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ ἀπλὴν εὐκαιρίαν τιτοφορίας ἀλλὰ διαταγὴν ἐπιτακτικὴν πρὸς ἄμεσον ἐναρξιν ἀγῶνος, ἀρχόμεθα τούτου διὰ τῆς ὑποσχέσεως ἣν ἔδιδον οἱ ἀρχεῖοι ἐκεῖνοι Λακαϊδεμόνιοι πρὸ τῶν πρεσβυτέρων τῶν:

«Ἄμες γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρονες».

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ι. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΚΟΥΚΟΥΛΑΚΗΣ

«Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κλπ.».

Ὁ ἀκαταπόνητος καὶ δαιολογιώτατος μοναχὸς Μάρκος Χανιώτης, παλαίμαχος ἀγωνιστῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἐξ ἀφορμῆς μηνύματος τούτου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, μακροσκελεστάτην ἐπιστολὴν βαρυσημάντου περιχομένου. Ἐν αὐτῇ ἀποδεικνύει τὴν εὐθύνην τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας διὰ τὴν χαλάρωσιν τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπανόδου εἰς τὰς πατρώας παραδόσεις. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐκτυπωθεῖσα εἰς εἰδικὸν φυλλάδιον πωλεῖται ἀντὶ 3 δρχ. Τὸ φυλλάδιον διατίθεται ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου» καὶ ὑπάρχει ἐν τοῖς γραφείοις (Κάνιγος 32). Τὸν Πατέρα Μάρκον εὐλαβῶς συγχάρομεν διὰ τὴν νέαν του αὐτὴν συμβολήν

Π Ρ Ο Σ ΤΟΥΣ "ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΣ,"

Α'

Τὸ παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα ἄλλοι μὲν τὸ ἀντεμετώπισαν μὲ ἐπιπολαίαν ἀδιαφορίαν, ὅζουσαν φαρισαϊσμόν, ἄλλοι μὲ ἐντιμὸν σοβαρότητα, προδίδουσιν χριστιανικὴν σύνεσιν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Μεταξὺ τῶν δευτέρων—ὀλίγων δυστυχῶς—συγκαταλέγεται καὶ τὸ Ἰδρυμα «Τρεῖς Ἱεράρχαι», ὅπερ τελεῖ ὑπὸ τὴν φωτισμένην ἡγεσίαν τοῦ παλαιμάχου καὶ ἐντιμοτάτου κ. Π. Βαρυμποπιώτη. Τοῦτου τὸ ὁμώνυμον δημοσιογραφικὸν ὄργανον καὶ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ καὶ εἰς ἰδιαίτερας μελέτας συνεργατῶν του, οὐ μόνον συμπάθως ἐξεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ εἰς συγκεκριμένας συστάσεις πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν προέβη, ὅπως αὕτη λύσῃ, ὡς ἀρμόζει, τὸ ἐπίμαχον τοῦτο ζήτημα. Οὕτω καὶ πάλιν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 4157 (Μάρτιος 1959) φύλλῳ δημοσιεῖται ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν συνεργάτου ἢ συνεργατῶν του πρὸς ἡμᾶς ἀπευθυνομένην.

Ταύτην κατ' ἀρχὴν χαιρετίζομεν ὡς ὄντως εὐλκρινῶν διαθέσεων καρπὸν καὶ φιλαδέλφων αἰσθημάτων ἔκφρασιν. Διαβεβαιούμεν δὲ τοὺς τε συντάκτας καὶ τὸ περίσεμνον Ἰδρυμα, ὅτι ὑποκάρδιος ἡμῶν πόθος εἶναι ἡ τακτοποίησις τοῦ ζητήματος, ὥστε ὅλοι ὁμοῦ «ἀπερίσπαστοι ἐξ ἐσωτερικῶν ἐορτολογικῶν προστριβῶν καὶ συγκρούσεων, νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς ἐνώσεως τὰς λυμαινομένας τὴν Χώραν ἡμῶν πλάνας καὶ αἱρέσεις, ὡς καὶ τὴν δυτικοπληξίαν ὀρισμένων μεγαλοσχημῶν Ὁρθοδόξων, ἅμα δὲ καὶ νὰ κηρύξωμεν τὴν ἀγίαν εἰρηνικὴν ἐπανάστασιν, ἣς τὸ σύνθημα ἔστω τοῦτο: Ἀναστήτω ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων».

Τακτοποιήσιν λοιπὸν ἐπιζητοῦμεν τοῦ ζητήματος!

Β'

Ποῖον ὅμως τὸ ζήτημα; Μὰ ἰ δὲν εἶναι γνωστόν; Ἀς ἴδωμεν! Οἱ ἐλλογιμώτατοι συντάκται τῆς ἐπιστολῆς διαβλέπουν εἰς τὸ ζήτημα μόνον μίαν ἐορτολογικὴν ἰδιορρυθμίαν. Ἴσως ἡ ἐορτολογικὴ διαφορά νὰ ἀποτελῇ τὴν συγκεκριμένην ἀφορμὴν τῆς ἐνστάσεως ἡμῶν κατὰ τῆς σαφοῦς τάσεως τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν καὶ θεολογικῶν κύκλων. Αὕτη ἡ κατὰ καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ πνεύματος τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τὸν ἀντιμετωπιζόμενον ἐχθρόν! Ἐὰν καταφύγωσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Μάρτιος—Ἰούνιος 1923) θὰ ἴδωσιν τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τεκταινομένην συνωμοσίαν, ἣς μόνον ἐν μέρῳ ἀπετέλεσε ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμίσις!

Τὸ παλαιοημερολογητικὸν λοιπὸν κίνημα ἐν

τῇ οὐσίᾳ του εἶναι κατακραυγὴ, φωνὴ πόνου καὶ ὀδύνης, σχῆμα τοῦ ἀμειλίκτου κατηγορῶ κατὰ τῆς βεβηλώσεως τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν, ἅτινα συνιστοῦν τὴν ἐννοίαν τῆς παραδόσεως ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ καὶ στενωτέρᾳ σημασίᾳ. Δὲν καυχώμεθα ὡς οἱ μόνοι συντηρητικοί.

Λόγοι ὅμως εὐθύτητος καὶ ἀγωνιστικῆς συνειδήσεως ἐπέβαλλον τὴν ὀξείαν διαστολὴν τῶν ἀγωνιζομένων, ἀρνηθέντων καὶ αὐτὴν τὴν διοικητικὴν σχέσιν, ἣντινα ἐκφράζει τὸ μνημόσυνον τοῦ κυριάρχου Ἐπισκόπου, ὥστε οἱ ἀγωνιζόμενοι νὰ μὴ περιπέσουν εἰς φαίδραν ἀντίφασιν, ἐνθεν μὲν μαχόμενοι κατὰ τῶν φορέων τῆς «δυτικοπληξίας» ἐτέρωθεν δὲ ἀναγνωρίζοντες αὐτοὺς ὡς «κεφαλὴν» (ἔστω καὶ ὑπὸ διοικητικὴν ἐννοίαν), ὁπόταν ὁ ἀγὼν τῶν αὐτῶν θὰ εἴχε αὐτόχρημα τὴν μορφήν αὐθαδείας κατὰ τῆς «κεφαλῆς». Ἡ ὅλως αὐθορμήτως αὕτη ἐνέργεια ὀυγαίνει ἐν μέρει καὶ κανονικῶς ἐφ' ὅσον ὁ Ἐπίσκοπος «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» διδάσκει τὴν ἑαυτοῦ πλάνην. Πλάνη δὲ ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι ἡ ἐορτολογικὴ ἰδιορρυθμία, οὕτε αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμίσις, ἀλλ' ἡ ἀνευ Πανορθόδοξου Συνόδου ἀνακίνησις ζητήματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐφέρετο τοῦτο καταδικασθὲν εἰς τὰς Συνόδους ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β', Μελετίου Πηγᾶ, Σιλβέστρου κλπ. Τὴν διαστολὴν αὐτὴν κατέστησε ἀγεφύρωτον βάραθρον ἡ ἀστυνομικὴ καὶ αὐτόχρημα ξένη πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων συμπεριφορὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ὅταν αὕτη δίκῃ, διαπομπεῖ, τυραννῇ, μοιραίως προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀσφαλῶς ὁδηγεῖ τοὺς διωκομένους πρὸς ἐπικίνδυνα ἄκρα.

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Νευροκοπίου Γεώργιος ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν ὀξυνεῖᾳ ἔλεγε φιλοπαιγμόνως, πλὴν χαρακτηριστικῶς, πρὸς τὸν πρωτεργάτην τῆς ἀνωμαλίας Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον «Πρόσεξε, Μακαριώτατε, ὅταν σηκώνης τὴν μαγγοῦρα σου νὰ κτυπήσῃς τὸν ἄλλον, νὰ περιμένῃς, ὅτι καὶ ὁ ἄλλος θὰ ἀρπάξῃ τὴν δική σου τὴν μαγγοῦρα ἀπὸ τὴν κάτω ἄκρη, γὰρ νὰ σοὺ τὴν φέρῃ στὸ κεφάλι» Ὅπερ καὶ ἐγένετο!

Γ'

Γεγονὸς εἶναι, ὅτι αἱ παραμείνασαι εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ἐκκλησίαι τηροῦν κανονικὰς σχέσεις μετὰ τῆς ἐπισήμου ἐν Ἑλλάδι τοιαύτης. Τὸ τοιοῦτον ὅμως καίτοι οἰκοδομεῖ μίαν de Facto προϋπόθεσιν κανονικῆς ἐν συνόδῳ δικαιοσύνης, ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἐκφράζει τὴν ἔγκυρον καὶ ὑπεύθυνον γνώμην τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας, δυναμένης ἐν πανορ-

θοδόξω Συνόδῳ νὰ καταδικάσῃ τὴν μεταρρύθμισιν ἢ νὰ μὴ καταδικάσῃ τοὺς μέχρι τότε παλαιοημερολογίτας δι' ὅσα ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ὑγιὲς συντηρητικὸν πνεῦμα εἰργάσθησαν, ἐν πολλοῖς ἴσως κανονικῶς ἀστάθμητα. Ἐπὶ πλέον ὅμως αὐτοῦ τὸ ἐλευθεριάζον πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας «συγχωρεῖ» καὶ τολμηροτέρας «ἐπαφάς», ὑπὸ διάφορα σχήματα, καὶ μὲ ἑτεροδόξους ἀκόμη. Ἀλλωστε αἱ κανονικαὶ σχέσεις τῶν ἔχουσῶν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δὲν συνιστοῦν καὶ κανονικὴν καταδίκην τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἐφ' ὅσον δὲ συνῆλθον ἐν συνόδῳ αὗται νὰ χαρακτηρίσωσιν τοὺς παλαιοημερολογίτας ὡς ἀντικανονικῶς φρονούντας. Ἀπ' ἐναντίας ἐκπρόσωποι τοιοῦτων Ἐκκλησιῶν εἰς δεδομένας εὐκαιρίας τονίζουν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ἐκκρεμοῦντος ζητήματος διὰ τῆς μόνης κανονικῆς ὁδοῦ, τῆς πανορθοδόξου Συνόδου, ἐκφράζοντες τὸν σεβασμὸν τῶν καὶ τὴν συμπάθειάν τῶν πρὸς τὴν κίνησιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Τὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ διατυπούμενον δίλημμα, καθ' ὃ «ἢ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι κακόδοξος καὶ σχισματικὴ, ἢ ὅτι σύμπασα ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι σχισματικὴ καὶ κατεπόθη ὑπὸ τῆς πλάνης, ἐφ' ὅσον κοινῶν πρὸς Ἐκκλησίαν σχισματικὴν καὶ κακόδοxon» ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι δὲν ὑφίσταται πράγματι! Α) Διότι ὑπὲρ τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἡ Ὁρθόδοξος Συνειδήσις ἐκφραζομένη καὶ διερμηνευομένη οὐχὶ διὰ τῶν σωμάτων Διοικήσεως τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν (τοῦ Φαρμακιδείου αὐτοῦ πολυκεφαλίου) ἀλλ' ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὑπὸ πανορθοδόξου Συνόδου. Δὲν πιστεύομεν λοιπὸν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος αὕτη συνείδησις ἀπενεκρώθη καὶ δὲν ὑφίσταται ἐπομένως δοθησομένης εὐκαιρίας θὰ ἀποφανθῇ ἐγκύρως ὁποῦν καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ φρονοῦμεν καὶ ἐνεργήσωμεν, ὡς ἐκεῖνη ἀποφανθῇ. Πρὸ τῆς ἐπισήμου ὅμως αὐτῆς ἐκφάνσεως οὐδὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ χαρακτηρίσωμεν τινά. Β) τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν χαρακτηρίζομεν καὶ ὀνομάζομεν σχισματικὴν, ἐρειδόμενοι ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἰς τὴν γνωμάτευσιν τῆς ὑπὸ τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀπεφάνητο «ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι... ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὁρθόδοxon Ἐκκλησίαν. Καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν, καὶ ἀποδειχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων» (16 I 23).

Τὸ κίνημα λοιπὸν τῶν παλαιοημερολογιτῶν δὲν ἀποτελεῖ μίαν ἀπλὴν ἐορτολογικὴν ἰδιорρυθμίαν. Ἐκφράζει μίαν ζῶσαν ἀνάγκην ἀντιδράσεως κατὰ πάσης «δυτικοποιησίας» ὡς ὀρθῶς χαρακτηρίζεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ πᾶσα ἀπόκλι-

σις ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν ὀρθόδοxon γραμμὴν.

Δὲν εἴμεθα οἱ ἅγιοι, οὔτε οἱ τιμηταὶ τῶν ἁλῶν. Νοσταλγοῦμεν ὅμως τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἀθανάτου πνεύματος τῶν Πατέρων εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Ζητοῦμεν τὴν σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου, ὥστε νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἐνότης τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐν τοσούτῳ εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀποδεχθῶμεν μίαν λύσιν, ἥτις θὰ ἐξησφάλιζε τὴν συνεργασίαν μεθ' ὧν τῶν συντηρητικῶν στοιχείων τῆς Πατρίδος μας πρὸς δόξαν τῆς ἀθανάτου ὀρθοδοξίας.

Πρὸς Θεοῦ ὅμως! Ἡ λύσις αὕτη δὲν θὰ πρέπη νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν ἐκμηδενισμὸν ἡμῶν ὡς παριῶν τινων καὶ πληβείων! Ἐχομεν συνείδησιν τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τοῦ κινήματος ἡμῶν, τῆς ἰδιότητος ἡμῶν ὡς μελῶν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἀξιοῦμεν νὰ μὴ ἐπιδιωχθῇ ἐκβασμὸς τῆς συνειδήσεως ἡμῶν! Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν συνειδήσεως δὲν εἶναι ἓνας παχυλὸς δεκατριμερισμὸς, ὥστε νὰ θεωροῦμεν ὡς μοναδικὴν ἐγγύησιν τὴν δυνατότητα νὰ ἐορτάζωμεν κατὰ 13 ἡμέρας ἀργότερον τῶν ὁμοφώνων καὶ ὁμοεθνῶν ἐν Ἑλλάδι ἀδελφῶν μας.

1) Ἀπαιτοῦμεν, εὐλαβῶς βεβαίως, τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος ὡς ἐπιδίκου ἐνώπιον ὁψέποτε συγκληθισμένης Συνόδου, ἥτις θὰ τακτοποιήσῃ πολλὰς ὑφισταμένας ἐκκρεμότητας.

2) Παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀποτελέσῃ θεμελιώδη βάσιν ἡ πρότασις τοῦ Ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Δωροθέου, ὅπως οἱ ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀρχιερέων χειροτονηθέντες κληρικοὶ θεωρηθῶσιν κανονικοὶ (ὅπως ἄλλωστε εἶναι) καὶ ἐξακολουθῶσιν νὰ ἐξυπηρετῶσιν τοὺς παλαιοημερολογίτας.

3) Προτείνωμεν εὐλαβῶς τὴν δημιουργία δλων τῶν ψυχολογικῶν συνθηκῶν ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ ἀρθῇ ἡ εὐλόγως δημιουργηθεῖσα ἐντύπωσις τοῦ διωγμοῦ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐκ μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

Ε'

Ἐχομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐφ' ὅσον αἱ τρεῖς αὗται προϋποθέσεις τεθῶσιν, ἀσφαλῶς δημιουργεῖται κλίμα ἀδελφικῆς προσεγγίσεως. Τούτου τεθέντος τὸ ζήτημα τοῦ διοικητικοῦ σχήματος, ὅπερ θὰ ἐκφράσῃ τὴν νέαν κατάστασιν εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ Ἐπισήμου Ἐκκλησίας εἶναι καθαρῶς τεχνικόν. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ζητοῦμεν καὶ ἀπὸ τοὺς «Τρεῖς Ἱεράρχας» καὶ ἀπὸ πάντα, ὅστις σέβεται τὸ ἅγιον βίωμα καὶ τὸ θεοδιδακτον φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀς μὴ φοβηθῶσιν, ὅτι θὰ καταστῶσιν ἀποσυνάγωγοι ὑπὲρ τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου καὶ τὰ φευγαλέα σχήματα αὐτοῦ ὑφίσταται ἡ Ἀλήθεια, ὑπὲρ ἧς ἀξίζει νὰ μάχεται τις. Καὶ ἀλήθεια μὲν ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ

δογματικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως δὲν εἶναι αἱ ἐξωτερικαὶ συνθήκαι (τόπος καὶ χρόνος) λατρείας· ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἐνότης, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐφ' ὧν δέον νὰ φρυκτωρῶσιν ἡ τε Ὁρθόδοξος Συνέλευσις καὶ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος.

Τοιαῦτα δὲ ζητήματα βάθους δὲν διασφαλίζονται μὲ τὸν ξηρὸν διοικητικὸν τύπον τοῦ μνημοσύνου τοῦ κυριάρχου ἐπισκόπου.

Καλούμεθα οἱ πάντες νὰ διαστελωμεν μετὰ ἐξ ἑπιστημονικῆς θεολογίας καὶ σχημάτων διοικήσεως ἀφ' ἐνὸς καὶ μετὰξὺ ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ βιώματος ἀφ' ἑτέρου. Ἡ Ὁρθόδοξία δὲν εἶναι οὔτε γνώσις οὔτε τυποποιημένη κατὰ στασις· εἶναι ἅγιον καὶ ὕψηλόν πάθος, εἶναι κατάνυξις, εἶναι μυστικισμός.

Δυνάμεθα λοιπὸν ὅλοι νὰ μετέχωμεν τῆς πανδαισίας αὐτῆς, ἐρασταὶ τοῦ Θεοεἰδοῦς κάλους τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγνισμένοι ἀπὸ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην νοσταλγοὶ τοῦ πνεύματος τῶν πατέρων.

Μία τοιαύτην ἀλλοίωσιν καὶ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐκμηδενίσῃ.

Μετὰ Χριστιανικῆς Ἀγάπης
«Φωνὴ Ὁρθοδοξίας»

Ἡ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Πόσον ὠραῖον πρᾶγμα ἡ δι' ἔργων ἐκδηλουμένη ἀγάπη! Ἀνακουφίζει, βοηθεῖ, δημιουργεῖ. Αὐτὴν τὴν δραστηριότητα παρουσιάζει ἡ «ΠΑΝΑΓΙΑ Ἡ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ». Εἶναι πάντοτε πανταχοῦ παρούσα ὅπου ὁ πόνος καὶ ἡ δυστυχία γκρεμίζει, ὅπου τὸ δάκρυ αὐλάκωνει τὸ πρόσωπον. Ἀσκεῖ τὸ ἔργον τῆς προνοίας ὄχι μὲ τὴν ὑπηρεσιακὴ σχολαστικότητα τῶν ἀρμοδίων, οὔτε μὲ τὴν πομπώδη ἀλαζονεία τῆς κοσμικῆς φιλάνθρωπίας, ποὺ βλέπουν τὸν πόνο τοῦ ἄλλου σάν μελάνι, γιὰ ἀπογραμμισμὸ κάθε ματαιοδοξίας. Ἀπλές, ἀπέριτες οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες τῆς «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑΣ» νοιώθουν τὴν ἀποστολὴν τους τόσο ἀβίαστα, τόσο αὐθόρμητα, σάν τὸ λουλοῦδι, ποὺ σκορπᾷ τὴν εὐωδία του χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν καλωσύνην του.

Ἔτσι κατὰ τὴν Βαν Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Φιλοθέης ἐτέλεσαν τὸ ἑσσερακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἱεροδιδασκάλου καὶ ζηλωτοῦ ἀγωνιστοῦ Νικήτα Διακογιάννη. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν δὲν ἦλθε μονάχα ἀρρωγὸς στὴν πονεμένη οἰκογένεια τοῦ ἀλησμόνητου Διακογιάννη, ποὺ τόσο πρόωρα ἔμεινε ἀπορφανισμένη, μὰ ἐτίμησε καὶ ἐκείνους, ποὺ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν.

Ὅσο μποροῦν βοηθοῦν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ μὲ ἱατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν καὶ μὲ νοσηλεῖα εἰς νοσοκομεῖα. Πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ θράσις τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ὁργανώσεως ἔ

πεκτείνονται καὶ στὴν ἀποκατάστασιν ὀρφανῶν κοριτσιῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐτοιμάζουν μιὰ μικρὰ οἰκονομικὴν βάσιν γιὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ νοικοκυριοῦ τους. Προετοιμάζονται γιὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς καλοκαιρινῆς φιλάνθρωπικῆς ἀγορᾶς, ποὺ ἐφέτος θὰ γίνῃ στὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο Πειραιῶς κ. Μπουρούνη· τὴν σχετικὴ παραχώρησιν τῶν αἰθουσῶν ἐπέτυχεν ὁ Θεολόγος—Καθηγητὴς Σταύρος Καραμήτσος.

Γνωρίζουμε, ὅτι προσκρούουμε στὴ μετριοφροσύνη τῶν εὐγενικῶν αὐτῶν μυροφόρων τῆς ἀγάπης, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐργάζονται «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις»· ὅσοι ὅμως βοηθοῦν τὸ ἔργον τους, βοηθοῦν τὴν κοινωνικὴ πρόνοια τοῦ Ἀγῶνος μας καὶ προβάλλουν αὐτὸν λαμπρότερα στὴ κοινὴ γνώμη.

Χαίροντες εἰλικρινῶς διὰ τὴν ὑπέροχον δραστηριότητα τῆς ἀγάπης τῆς «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑΣ» ἐπαναληπτικῶς τὸν ἔπαινον τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου «**ἀόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ ἰγαθόνῳ**».

Δ' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν

Ἡ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι
Πάντα δυνατόν τῷ πιστεύοντι

Ματθ. Θ, 17 - 31

Μία τραγωδία ἐκτυλίσσεται καὶ πάλιν μπροστά μας. Σπαραγμὸς ψυχῆς καὶ ἀβυσσαλέα ὁδὴν δυναστεύουν τὴν ἀνθρωπίνην εὐαισθησίαν.

Τὰ μαρτύρια ἐνὸς πατέρα σάν δυὸ τεράστιαι μυλόπετρες ἀλέθουν τὴν καρδίαν τοῦ Ὁ υἱὸς τοῦ παιδιόθεν ἔχει πνεῦμα ἁγίων. Ἡ οἰκογένεια ὁλόκληρος πάσχει καὶ σφαδάζει περισσότερο ἀπὸ τὸν πάσχοντα. Τὸ μαρτύριο ἡμερᾶς μὲ τὴν ἡμέρα κορυφώνεται, μεγαλώνει, πληθύνει καὶ γίνεται ἀβάσταχτο. Τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα πολλὰκις τὸ ἄρρωστο παιδί τὸ ἔβαλε εἰς Πύρ καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν.

Ὁ Πατέρας κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀνακούφισιν, μιὰ θεραπείαν, μιὰ λύτρωσιν.

Ματαίως ὅμως. Τίποτα ἀπὸ πουθενά δὲν φαίνεται.

Τὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας γίνεται ἀκόμη πὸ πυκνὸ ἀκόμη πιὸ ἐρεβώδες.

Καὶ ὅμως· ἀπὸ κάποια χαραμάδα μπαίνει στὴν ψυχὴ του μιὰ ἐλπίς. Μπορεῖ.. ψελλίζει, ἴσως.. Αὐτὸ τὸ ἴσως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον ὄχι μόνον ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἀλλὰ ὅλων τῶν αἰώνων. Ἀναφέρεται εἰς τὸν Κύριον. Τὸ πλησίασμα ὅμως τοῦ ἀπλοῦ ἐκεῖνου Ναζωραίου δὲν ἦτο καὶ τόσο εὐκόλως φάνηται. Ὅχι διότι ὁ μέγας ἐκεῖνος σαγηνευτὴς τῶν ψυχῶν ἦτο ἀκατάδεκτος καὶ ὕψηλόφρων. Οὔτε διότι εἶχεν ὀρθώσει κανένα τεῖχος μετὰξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς θέας Του δυνάμεως. Ἀλλὰ διότι ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον τὸν ἀπλὸν ὅσον καὶ τὸν ἀξιωματοῦχον, ἀπαιτοῦσε πίστιν γρανιτένια. Καὶ ὁ δυστυχὴς

πατέρας παρὰ τὸ μαρτύριο τοῦ πόνου ποὺ συνέτριβε τὴν καρδίαν τοῦ, δὲν διέθετε καὶ μεγάλα ἀποθέματα ἀπὸ αὐτὸ τὸ αὐλὸ ἀλλὰ μυστηριώδεις καὶ παντοδύναμο ὑλικὸ ποὺ λέγεται πισίς, δι' αὐτὸ καὶ πλησιάζει τὸν Κύριον μὲ πολλὴν ἐπιφύλαξιν δυσταγμὸ καὶ δειλία.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀποδεικνύει ὁ λόγος τοῦ πρὸς τὸν Σωτῆρα: «ἀλλ' εἰ δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπαχυνθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.»

Εἰ δύνασαι. Δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ Κύριος δύναται διότι ὁ ἴδιος ἦτο ἄπιστος. Ἐὰν ἐπίστευε θὰ ἀμφέβαλε; Θὰ εἶχε τὸ θράσος νὰ ἐκβάλῃ μίαν τόσο μεγάλην βλασφημίαν πρὸς τὸν παντοδύναμο Ἰησοῦ.

Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὁ Κύριος εἶχεν τρία ὁλόκληρα ἔτη δράσεως τρία ὁλόκληρα ἔτη θαυμάτων καὶ σημείων θαυμαστών!

Ἀλλὰ ὁ γλυκύτατος Σωτὴρ μέσα εἰς τὴν Πανσοφίαν τῆς Θείας Του διανοίας καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας Του δὲν κόπτεται τὴν γέφυρὰ ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν μετάνοιαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Εἰς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ ἁπιστοῦ πατέρα εἰς τὸ «εἰ δύνασαι» πρὸς τὸν Κύριον, ἀπαντᾷ μὲ ἓνα ἄλλο εἰ δύνασαι: «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνάτα, τῷ πιστεύοντι».

Τὸ πρόβλημα μετατίθεται. Ὁ Κύριος δύναται τὰ πάντα, ἐφ' ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ εὐθραυστος ἄνθρωπος, πιστεύσει ὅτι πράγματι ὁ Κύριος δύναται τὰ πάντα.

Ἄνευ τῆς πίστεως οὐδὲν ἔστι γενέσθαι. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ σωτηρία μας, καὶ ἡ μεταμόρφωσις τοῦ κόσμου.

Καὶ ἡ ἱστορία αὐτῆ τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος τελικῶς ἀναφωνεῖ μετὰ δακρύων. «Πιστεύω, Κύριε βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ», εἶναι ἱστορία τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ μας μεταστροφή καὶ πίστιν ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Ὁ Κύριος εἶπε τὸν λόγον Του τὸν ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει συνεχῶς: «Δεῦτε πρὸς με πάντες.»

Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΤΟΥ

ΤΟ ΥΠΕΡΦΥΕΣ ΘΑΥΜΑ

Ἱστορικῶς.—Τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου ἐκ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν ἀφηγεῖται μόνον ὁ Λουκᾶς. Συμφώνως μὲ τὴν ἀφήγησιν ταύτην ἕξ μῆνας μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Προδρόμου ὑπὸ τῆς Ἑλισάβετ, ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν διὰ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἄγγελμα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτὴν τὸν ἀγγελικὸν χαιρετισμόν: «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν».

Ἡ Παρθένος ἐταράχθη ἐκ τῆς προσφωνήσεως ταύτης καὶ διελογίζετο ποῖον ἦτο τὸ νόημα τοῦ χαιρετισμοῦ αὐτοῦ. Ὁ ἄγγελος ὅμως ἐπανελάβε: «Μὴ φοβοῦ, Μαρία, εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξει υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐ-

τοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται» καὶ δώσῃ αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος». Ἐντὸς τῆς Παρθένου ὅμως ἐγεννήθησαν διαλογισμοὶ καὶ ἀπορίαι τὰς ὁποίας διατυπώνει πρὸς τὸν ἄγγελον: «Πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» Καὶ ὁ ἄγγελος ἀποκρίνεται: «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί». Διὰ νὰ πελοῇ δὲ τὴν Παρθένον διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ ἐπικαλεῖται τὴν θαυμαστὴν σύλληψιν τοῦ Προδρόμου: «Καὶ ἰδοὺ Ἑλισάβετ ἡ συγγενὴς σου καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ αὐτῆς καὶ οὗτος μὴν ἔκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρα» Καὶ ἡ Παρθένος πεισθεῖσα εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀγγελικῶν λόγων ὅτι «οὐκ ἄδυνα τῇσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα», ἀπαντᾷ «Ἰδοὺ ἡ δοῦλη Κυρίου γένοιτο μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου». Καὶ ὁ μὲν ἄγγελος ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐνήργησε τὴν κοσμοσωτήριον ἐνέργειάν τοῦ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ἑορτολογικῶς.—Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Κοιμήσεως καὶ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι αἱ ἀρχαιότεραι θεομητορικαὶ ἑορταί. Ὁ ἀκριβὴς ὅμως χρονικὸς καθορισμὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐγένετο βραδύτερον. Ἐφ' ὅσον ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων καθωρίσθη ὁριστικῶς κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα νὰ ἑορτάζεται εἰς τὰς 25 Δεκεμβρίου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῇ ἐννέα μῆνας ἐνωρίτερον, καθὼς ὅλαι αἱ Θεομητορικαὶ ἑορταὶ οὕτω καὶ ὁ Εὐαγγελισμὸς κατ' ἀρχὰς ἑορτάζετο ὡς Δεσποτικὴ ἑορτὴ καλουμένη «Εὐαγγελισμὸς τοῦ Κυρίου». Ἡ παλαιότερα ἱστορικὴ μαρτυρία περὶ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἡ τοῦ Πρόκλου ὁσπερ πολέμων τὸν Νεστόριον ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τὸν Α' Λόγον περὶ τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας. Εἰς τὴν Δύσιν ἐγενικεύθη ἀπὸ τοῦ Η' αἰῶνος. Ὁ 52ος κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁμιλεῖ περὶ κοινῆς καὶ μεγάλης ἑορτῆς. Ἡ ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς συνετάχθη ὑπὸ διαφόρων ὁμολογούντων τῆς Ἐκκλησίας (Ἀνδρέου Κρήτης, Δαμασκηνοῦ, Θεοφάνους κ.λ.π.) τὸ δὲ ἀπολυτικὸν αὐτῆς ἔχει οὕτω: «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν Χάριν εὐαγγελίζεται διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν: Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἑορτὴ ἔχει συνδεθῇ μὲ τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας καὶ ἀποτελεῖ λόγον διπλοῦ Πανηγυρισμοῦ.

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνης
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καί Κρίσεις

Ἡ ἐγκύκλιος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἀνεγνώσθη ἐγκύκλιος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, καταγγέλλουσα εἰς ὕψος λιτὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς τὴν ἐπικείμενον καὶ ἀντικλησιαστικὴν (διορρυθμιάν γνωστοῦ νεαροῦ κληρικοῦ, δευτέρου εἰς τὸ κατόρθωμα αὐτό. Συγχαίρομεν τὴν Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴν, διότι ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς ἐκ καθάρειν τῆς καταστάσεως, διότι δυστυχῶς μερικοὶ κληρικοὶ, ἐπιλήσιμονες γενόμενοι τῶν φρικτῶν ὁρῶν, ποῦ ἔδωσαν ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, θεωροῦν τὴν ἱερωσύνην (φρίξον ἦλπε!) ὡς εὐκαιριοῦσαν ἀσυνδοσίαις, ὡς ἀφορμὴν φατριασμοῦ. Καὶ ἄλλοτε εἴπομεν καὶ αὐτὸς τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι ἐπάγγελμα, ἀλλὰ φρικτὸν λειτουργήμα, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χάριν τῆς σωτηρίας τῶς πιστῶν. Κάθε ἐπομένως ἀπομάκρυνσις καὶ ἐγκατάλειψις τῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς (χωρὶς νὰ συντρέχουν λόγοι αἰρέσεων ἀνηθικότητος) συνιστᾷ πορείαν Ἰουδα πρὸς πώλησιν τοῦ Χριστοῦ!

Ἀξίος ἐπαίνου

Ἀξίζει τῷ ὄντι νὰ ἐξάρωμεν τὴν αὐταπαρνησιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἐδαγγελιστρίας Κορυδαλοῦ (κ. Καραχάλιου) πατὸς Νικολάου Καφετάκη, ὅστις καίτοι ἀσθενὴς καὶ σχεδὸν ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, παραμένει φρουρὸς εἰς τὸ καθήκον του. Τοιοῦτοι κληρικοὶ σπανίζουν. Ὁ Θεὸς ᾗ τοὺς εὐλογεῖ καὶ τὸ πλήρωμα τοὺς περιβάλλει μὲ τὸν σεβασμὸν του

Δεάλεξις Θεολόγου ἡμῶν

Ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς κ. Σταῦρος Καραμήτσος μετέβη εἰς Πάτρας, εἰδικῶς προσκληθεὶς, καὶ ἔδωσε διάλεξιν περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνώπιον πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου. Τοῦτον συνώδευσε ὁ ὁμηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Παπαγιαννόπουλος, πρόεδρος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου τοῦ Παναγίου Τάφου» μετὰ τῆς συζύγου του

Εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρόεδρος τῆς σεβαστῆς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, Πατρ. Ἀκάκιος Παππᾶς, ἀσθενεὶ ἀπὸ πνιός. Τοῦτον ἐνεκεν καὶ δεδομένου, ὅτι ἡ παρουσία του εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητος, ἀνεστάλησαν πρὸς τὸ παρὸν, ἡ τε Γεν. Συνέλευσις τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου καὶ ἡ ἐβδομαδιαία Σύναξις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Αἱ σκέψεις ὅλων ἡμῶν εἶναι πλησίον τοῦ παλαιάρχου καὶ λευκανθέντος εἰς τὴν μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας πατρὸς Ἀκακίου καὶ εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν, ὥστε νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὰ καθήκοντά του. Ἐλπίζομεν, ὅτι ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν θὰ εὐτυχίσωμεν καὶ πάλιν νὰ τὸν ἔχωμεν πλησίον ἡμῶν.

Νεκρολογία

Ἀπεβίωσε ὁ Γεράσιμος Φραγκόπουλος στέλεχος τοῦ Ι. Ἀγῶνος καὶ πρώην σύμβουλος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. «Η Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὑποβάλλει εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάσαντος τὰ συλλυπητήριά της καὶ εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ αὐτὸν μετὰ τῶν δικαίων.

— Ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς (Πειραιῶς) 40) ἡμερῶν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Περασφόνης Μαλαγράκη.

— Ἐπίσης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Σπυριδωνος (Σαλαμίνος) ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον τῆς Ἀναστασίας Πατάκη. Τοῦτο ἐτέλεσαν οἱ ἱερεῖς μας πατέρες Διονύσιος Κολάργουρος καὶ Ἰωάννης.

Ἡ στήλη τοῦ βιβλίου

«*Ἡ Ἀγία Συγκλητική*». Ὁ ἀκαταπόνητος ἱεροκήρυξ Ἀύγουστίνος Καντιώτης ἐξέδωσε εἰς μικρὸν καὶ καλαισθητὸν σχῆμα μίαν ἐκλαϊκευμένην βιογραφίαν τῆς μεγάλης αὐτῆς. Ὅσας εἶναι μία πολὺτιμος συμβολὴ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ μοναχικοῦ ιδεώδους ἐξ ἐπόψεως ὁρθοδόξου. Τὴν βιογραφίαν συνοδεύει κατασκευαζὴ ἀκολουθία.

«*Ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ Βυζαντίου*». Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κεντρῶς Ἀφρικῆς κ. Κυπριανὸς Παπιδόπουλος συνέταξε ὑπὸ μορφὴν ὁλοκληρωτικοῦ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν πηγὴν τῶν εἰρηλοτέρων πόθων καὶ ἐνθουσιαστικῶν ἐκστασιασμῶν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν διαχέεται πλούσιος ὁ ἐθνικὸς ἐνθουσιασμὸς τοῦ συγγραφέως καὶ ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνεται ἀναγινώσκων τὴν δόνησιν τῶν παλμῶν τοῦ Γένους.

— «*Μέγα καὶ θαυμαστὸν προσκόνημα εἰς Παλαιστίνην καὶ Σινᾶ*». Ὁ εὐλαβέστατος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πάρου Λογγοβαρδας, Φιλόθεος Ζερβάκος ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον περιγράφει μίαν ἱερὰν αὐτοῦ ἀποδημίαν εἰς Ἀγίους τόπους. Ἡ ἀποδημία αὐτὴ ἔχει ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ εὐλαβοῦς ἀναγνώστου, ὅλην τὴν εὐφροδίαν τῶν συναισθημάτων τοῦ προσκυνητοῦ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις νὰ τέρπῃ, νὰ διδάσκῃ, νὰ διεγείρῃ σκέψεις ἀνωτέρας.

Τὰ δύο αὐτὰ βιβλία, «*Ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ Βυζαντίου*» καὶ τὸ «*Μέγα καὶ θαυμαστὸν προσκόνημα εἰς Παλαιστίνην καὶ Σινᾶ*», ἐξέδωσε εἰς κομψότατα βιβλία μὲ ἀπείριτον βυζαντινὸν διάκοσμον ὁ καλλιτέχνης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκδόσεων καὶ μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ εὐλαβέστατος κ. Α.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Λυκούργου 10. — Ἀθῆναι).

Τὰ ἀνωτέρω βιβλία διατίθενται καὶ ἀπὸ τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνιγγος 32).

Ἐπίσκεψις παραρτήματος

Ὁ Ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάργουρος ἐπεσκέφθη τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων τὸ Παραρτήμα Πάρου καὶ ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη Παντοῦ ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μὲ ἐνθουσιασμόν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Γενικοῦ φιλοπτώχου ταμείου

Ἐκ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐδόθησαν κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον 1959 εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς καὶ ἀπόρους δραχμαὶ 1 300

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χειμάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)